

mener, omdanne af politiske Hensyn, men saa vidt det i det hele er muligt for den militære Sagkundskab — det er ikke muligt under alle Forhold, det erkender jeg —, bør dens Anskuelse komme til at ligge saa klart for Befolkningen, at hvis der f. Eks. blev Tale om nye Valg i denne Sag, at den da intet Øjeblik kan tvivle om, hvad der i denne Sag er forsvarligt, og hvad der ikke er forsvarligt. Det, som det store Vælgerkorps maa have at vide, er noget saadant, som jeg vil udtrykke i dette: Et i og for sig saa kraftigt Forsvar, som denne Nation burde kunne stille paa Benene, ser saadan og saadan ud og koster saa og saa meget. Vil man ikke gaa dertil, men have det mindst mulige, ser det saadan og saadan ud og koster saa og saa meget. Men man maa vide, at gaar man under denne Grænse, faar man noget, der vil være fuldstændig utilfredsstillende, og som efter menneskelig Beregning kun vil føre til Ulykker og Katastrofer, og som, hvad vi have prøvet i nogle af vore Krige, vil koste Strømme af Blod, som det vil være ganske urimeligt, at dette Forsvar skulde koste, og som det ikke vilde koste, dersom man havde anvendt de fornødne Bekostninger paa Forsvaret. Saaledes skulde Sagkundskaben tale til Befolkningen, saa havde Sagkundskaben opfyldt sit Ansvar, og saa har Vælgerbefolkningen det fulde Ansvar for den Afgørelse, den træffer.

Jeg har den Tro, at Udsigterne ikke ere saa mørke for denne Sags heldige Afgørelse, som flere af de holdte Taler have givet Indtryk af. Ganske vist ser det ikke godt ud, naar man lytter til de Ord, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) fremkom med. Det lød, som om han forlangte alt eller intet. Jeg vil imidlertid sige — jeg er ikke Ordfører, jeg taler for egen Regning, men ikke desto mindre taler jeg, som jeg tror, at overmaade mange tænke, baade her i Tinget og baade paa denne Side og ogsaa paa andre Sider og i den store Del af Befolkningen —, at det ærede Medlem er jo dog ikke Højesteret i denne Sag. Der var en Gang, hvor han næsten syntes at være det, jeg vil ikke vække ubehagelige Minder, men, som det blev sagt af en anden Taler fornylig, det ærede Medlem har jo gjort saadanne Erfaringer i det Aar, der nu snart er forløbet, at det ogsaa maa staa ham klart, at nogen Højesteret er han ikke i dette Øjeblik. Men der er bag ham en Højesteret, og det er Vælgerne, og hvorvel jeg hører til dem, der mene, det er

rigtigt at strække sig saa langt, de kunne, for at opnaa en Ordning, som er forsvarlig, er det ogsaa Betingelsen, at den skal være forsvarlig. Jeg ønsker ikke, at der sammen med det ærede Medlem træffes en Ordning, som er uforsvarlig, og det antager jeg, heller ikke nogen anden ønsker, men jeg vil betone, at hvis det skulde hænde, at det ikke var muligt med det ærede Medlem at opnaa en Ordning, som er forsvarlig, har jeg den bestemte Tro, at naar et Forslag om denne Sags Ordning bliver bragt frem for Vælgerne saaledes, at det støttes af alle forsvarsvenlige Partier i Landet — med Undtagelse af det ærede Medlems — og støttes af hele den ansvarlige Sagkundskab i Landet og føres frem af en Regering, som sætter sit Liv ind derpaa, og Sagen bliver til et enkelt Valgspørgsmaal, det, som Socialdemokratiet frygter, vil Flertallet ikke gaa i den Retning, hvor det ærede Medlem fra Ringkøbing staa, og heller ikke i den Retning, hvor de forskellige forsvarsnihilistiske Partier staa, hvis Anskuelser her ere komne til Orde.

Chr. Reventlow: Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa Socialdemokratiets Afrustningsforslag, dels fordi den Kritik, jeg rettede mod det i forrige Samling, endnu staa ganske uantastet, og dels fordi Socialdemokratiet ved de afholdte Valg har faaet genvalgt en af sine Partifæller, der vil kunne tale med om, hvorledes Vælgerbefolkningen ser paa dette Forslag, naar det bliver klart og kritisk belyst. Han har gjort gode Erfaringer i saa Henseende. Han staa ganske vist nu atter som Medforslagsstiller til et Forslag, som han under Valgkampagnen ikke vilde være Medforslagsstiller til mere, men det bliver en Sag mellem det ærede Medlem og hans Vælgere. Han vil overfor sit Parti kunne gøre Rede for sin Opfattelse af de Bevægelser og den Kritik, der tvang ham til at indtage det Standpunkt, han indtog, og derfor er det ret overflødig for os andre at spille ret megen Tid paa det Arbejde.

Derimod vil jeg gerne knytte et Par Bemærkninger til de Udtalelser, der ere fremkomne.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa den hele foreliggende Sag, jeg udtalte mig i forrige Samling saa udførligt om den, at jeg sikkert kan henvise dertil. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) fremsatte blandt de Bemærkninger, han fremkom med i Gaar, en, der kun